

'Samples': com el fil musical pot continuar i canviar de generació en generació

"Seville" (Luiz Bonfá, 1967) / "Somebody that I used to know" (Gotye, 2011) / "Anxiety" (Doechii, 2019-2015)

L'any 1967, el compositor i guitarrista brasiler Luiz Bonfá va publicar un disc ple de melodies imaginatives i sense lletra. Entre elles destaca "Seville", una peça que combina la bossa nova amb tocs de flamenc. Els seus arpegis ens transporten a un racó andalús del sud d'Espanya, ple de llum i fantasia.

Molts anys després, el 2011, Gotye, compositor i cantant de "Somebody that I used to know", va prendre —o, com alguns dirien, va plagiar— part de la melodia de "Seville" per compondre un èxit mundial. La seva cançó no només recupera l'atmosfera íntima de Bonfá, sinó que també evoca ressons d'"Under my Thumb" dels Rolling Stones. Finalment, Gotye va haver de pagar drets d'autor als hereus del músic brasiler.

La lletra de "Somebody that I used to know" parla d'una ruptura amorosa plena de retrets i visions oposades. Aquesta dualitat es reforça amb la participació de la cantant neozelandesa Kimbra, que abans interpretava les cançons de Gotye als pubs del seu país.

Ja el 2025, esclata un nou fenomen viral: "Anxiety", una cançó composta per DoeChii i popularitzada a TikTok, en part gràcies als vídeos virals de Bill Smith, que la balla i la fa arribar arreu. El tema converteix aquesta rapera de Florida en una de les compositores de mostreig (de l'anglès, *sampling*) més rellevants de l'actualitat.

Si Bonfá va captar l'ambient de "Seville" amb delicadesa i emoció, i Gotye va innovar amb una visió coral de la ruptura sentimental, Doechi s'endinsa en el món de l'ansietat i la depressió, temes profundament marcats per la pandèmia. La seva cançó ha estat criticada per alguns sectors cristians extremistes, que la consideren l'obra d'una mà diabòlica. Però aquest rebuig només n'ha incrementat la repercussió: el ritme enganxós i la lletra magnètica han fet de "Anxiety" un himne generacional valedor de premis reconeguts.

La música és una espiral. No hi ha res completament nou, sinó que tot es transforma i es reinterpreta. Les melodies es componen, es recullen, es versionen fent variacions de variacions de variacions. Les tres cançons aquí esmentades són excel·lents i, d'una manera o una altra, s'evoquen les unes a les altres. Així es construeix la invenció. Com deia algú: "copiem, però sempre dels grans".

Crítica elaborada per María Jesús González Mondaza de la **Biblioteca Mercè Rodoreda (Sant Joan Despí)** en el marc del projecte Va de música.